

Sygn. akt IIK 613/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Mławie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Tomasz Mync
Protokolant:	Małgorzata Szczepańska

Prokurator: Bogdan Beniuk

po rozpoznaniu w dniu 08 grudnia 2015 roku

sprawy: **W. K.** s. Z. i D. z domu P. ur. (...) w D.

oskarżonego o to, że:

w dniu 2 lipca 2015 roku w miejscowości D., gm. L., pow. (...), woj. (...) prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki A. (...) o nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości /0,63 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu/, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Mławie sygn. akt IIK 770/14 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, mając orzeczony tym wyrokiem zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 12 miesięcy

tj. o przestępstwo z art. 178a§1 i 4 k.k.

ORZEKA

I. oskarżonego **W. K.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu z tą zmianą, iż ustala, że oskarżony miał orzeczony zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku, wypełniającego dyspozycję art. 178a § 1 i 4 k.k. i za to skazuje go a na podstawie art. 178a § 4 k.k. wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;

III. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10.000,00 (dziesięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

IV. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 613/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny:

W dniu 2 lipca 2015r., oskarżony W. K. od wczesnych godzin rannych pracował w chlewni w miejscowości D., gmina L., powiat (...), woj. (...). Po wykonanej pracy, udał się domu położonym we wsi P., gmina L. gdzie wypił dwa piwa alkoholowe o pojemności 0,5 litra. Następnie po upływie ok. pół godziny od wypicia tego alkoholu pojechał ponownie do chlewni swoim samochodem osobowym marki A. (...) nr rej. (...). Po przejechaniu ok. 3 km., w miejscowości D., o godzinie 6:50 został zatrzymany do kontroli drogowej przez funkcjonariusza policji mł. asp. M. S.. Oskarżony został poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Badanie przeprowadzone zostało za przy użyciu analizatora wydechu typu A(...). Pierwszy pomiar wykonany został o godzinie 7:01 i wykazał 0,63 mg/l. Drugi pomiar wykonano o godzinie 7:06 i wykazał 0,65 mg/l. Oskarżony nie żądał przeprowadzenia badania krwi, nie żądał ponownego badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym, nie zgłaszał uwag do prawidłowości zabezpieczenia ustnika. Od oskarżonego było czuć woń alkoholu z ust, nie było czuć natomiast aby przed zatrzymaniem palił papierosy.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego k. 4, 12-13, zbiór dokumentów E, k. nr 25,
- protokół kontroli drogowej k. 1 , zbiór dokumentów E,
- protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości k. 2, zbiór dokumentów E,
- świadectwo wzorcowania k. 3, zbiór dokumentów E,
- informacja o wpisie w ewidencji kierowców k. 6, zbiór dokumentów E.
- zeznania świadka M. S. k. 1 – 2, zbiór dokumentów C, k. nr 25.

Z uwagi na wynik badania stanu trzeźwości funkcjonariusz policji ustalił, że oskarżony ma aktualny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych do dnia 06 września 2015r., orzeczony wyrokiem Sądu Rejonowego w Mławie II Wydział Karny z dnia 9.12.2014r., sygn.. akt II K 770/14, którym został skazany za przestępstwo z art. 178 a § 1 k.k. na karę grzywny .Oskarżony był również karany w 2013r., za wykroczenie z art. 87 § 1 k.w.

Dowód:

- odpis wyroku o sygn.. akt II K 770/14, k. 8, zbiór dokumentów E,
- dane o karalności, k. 15-16, zbiór dokumentów E,
- wyjaśnienia oskarżonego k. 4, 12-13, zbiór dokumentów E, k. nr 25.

Oskarżony W. K. ma obecnie 37 lat. Posiada wykształcenie zawodowe, z zawodu rolnik – prowadzi gospodarstwo rolne o pow. 16,26 ha fizycznych, w tym użytki rolne stanowią 15,46 ha, hoduje krowy mleczne. Dochód za okres od stycznia 2014r., do grudnia 2014r., wyniósł 10.674,11 zł, zaś dochód miesięczny za ten okres wyniósł 889,51 ha. Oskarżony jest kawalerem i ma jedno dziecko – syna. Dotychczas nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie, odwykowo.

Dowód:

- zaświadczenie o stanie majątkowym k. 9, zbiór dokumentów E,
- zaświadczenie z wydziału komunikacji k. 10, zbiór dokumentów E,
- dane osobowo – poznawcze k. 14, zbiór dokumentów E,
- Informacja o dochodach, k. 17, zbiór dokumentów E,

- zeznania świadka M. S. k. 1 – 2, zbiór dokumentów C, k. nr 25,

Oskarżony W. K. w postępowaniu przygotowawczym przyznał się w całości do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w dniu 02 lipca 2015r., wczesnym rankiem wypił dwa piwa alkoholowe o pojemności 0,5 litra, a następnie po upływie ok. pół godziny swoim samochodem marki A. (...) o nr rej. (...) z miejscowości P., gdzie mieszkał wyruszył do chlewni położonej we wsi D.. O godzinie 6:50 został zatrzymany w D. przez funkcjonariusza policji do kontroli drogowej i poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Pierwsze badanie przeprowadzono o godzinie 7:01 i wykazało 0,63 mg/l alkoholu. Oskarżony wiedział, że miał orzeczone przez sąd zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych obowiązujący do września 2015r., był karany w 2013r., za prowadzenie samochodu w stanie po użyciu alkoholu oraz w 2014r., za prowadzenie w stanie nietrzeźwości. Nie miał żadnych zastrzeżeń do czynności funkcjonariusza przeprowadzającego badanie. Nie żądał pobrania krwi.

Natomiast w postępowaniu sądowym na rozprawie w dniu 08 grudnia 2015r., nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień. Jednak po odczytaniu mu jego uprzednio złożonych w toku postępowania wyjaśnień potwierdził je, również w zakresie przyznania się do winy. Odpowiadając na pytania swego obrońcy wyjaśnił, że przed kontrolą wypalił dwa papierosy.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy wskazany powyżej pozwolił na przyjęcie, iż oskarżony W. K. w dniu 2 lipca 2015r., w miejscowości D., gmina L., pow. (...), woj. (...), prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki A. (...) o nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości /0,63 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Mławie sygn. akt II K 770/14 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, mając orzeczone tym wyrokiem zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres jednego roku, czym wyczerpał dyspozycję przestępstwa z art. 178 a § 1 i 4 k.k.

Dla przypisania oskarżonemu powyższego czynu istotny był dowód z zeznań świadka M. S. funkcjonariusza policji, który w dniu 02 lipca 2015r., przeprowadził kontrolę trzeźwości oskarżonego. Świadek ten jednoznacznie stwierdził, że po zatrzymaniu oskarżonego do kontroli wyczuwał od niego woń alkoholu, zaś nie czuł woni wypalonych niedawno papierosów. Zostało to zapisane w protokole z przebiegu badania stanu trzeźwości z dnia 2.07.2015r. Innych uwag, w tym o wycuciu zapachu tytoniu nie zapisano. Świadek zapisał również w tym protokole zgodnie z oświadczeniem oskarżonego, że oskarżony o godzinie 6: 30 w dniu 2 lipca 2015r., wypił piwo o pojemności 0,5 litra oraz, że oskarżony nie żądał ponownego badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym, nie żądał badania krwi, nie zgłaszał uwag do prawidłowości zabezpieczenia ustnika. Pierwsze badanie przeprowadził o godzinie 7:01 i wykazało 0,63 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a drugie o godzinie 7:06 z wynikiem 0,65 mg/l. Oba pomiary wykonał urządzeniem o nazwie A.(...).

Zeznania świadka znajdują potwierdzenie w dwóch protokołach z przeprowadzonych pomiarów oraz w wyjaśnieniach oskarżonego złożonych w postępowaniu przygotowawczym, a co do faktu wydrukowania dwóch protokołów również w odpowiedzi oskarżonego udzielonej na pytanie jego obrońcy na rozprawie w dniu 8 grudnia 2015r (k. 25). Zgodność zeznań świadka z wyjaśnieniami oskarżonego złożonymi w postępowaniu przygotowawczym dotyczy również faktu uprzedniej karalności oskarżonego za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości i orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku tj. do 9.12.2015r.

Powyższe zeznania świadka, jako logiczne, wewnątrznie spójne, znajdujące potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego oraz dowodach z dokumentów, obiektywnie przedstawiające przebieg kontroli oskarżonego w dniu 2 lipca 2015r. Sąd uznał za wiarygodne. Świadek zeznał zgodnie ze swą wiedzą, niczego nie dodawał, nie ubarwiał. Jako osoba postronna oraz z uwagi na pełnioną funkcję nie miał żadnego interesu w niezasadnym obciążaniu oskarżonego treścią niekorzystnych dla niego zeznań, zresztą fakt nietrzeźwości został potwierdzony wynikiem badania na niezawodnym i bardzo szczegółowym urządzeniu o czym jeszcze będzie mowa poniżej.

Sąd uznała za wiarygodne i uczynił podstawą ustaleń w sprawie również wyjaśnienia oskarżonego złożone w postępowaniu przygotowawczym. Są one wewnętrznie spójne, zgodne z zeznaniami naocznego świadka M. S., znajdują potwierdzenie w dowodach z dokumentów na podstawie których Sąd poczynił ustalenia faktyczne w sprawie.

Natomiast złożonych w postępowaniu przed Sądem na rozprawie w dniu 8 grudnia 2015r., wyjaśnień oskarżonego nieprzyznającego się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz że wypalił dwa papierosy przed dokonaniem kontroli przez policjanta Sąd nie uznał za wiarygodne. Na przeszkodzie temu stały zeznania funkcjonariusza policji M. S., który przeprowadził kontrolę stanu trzeźwości oskarżonego. Świadek jednoznacznie zeznał, że przystępując do badania stanu trzeźwości oskarżonego wyczuł od niego tylko woń alkoholu i zapisał to w protokole z tej czynności. Innych uwag nie zapisał. Zeznał również iż nie czuł od oskarżonego woni wypalonych papierosów. Zatem gdyby wyczuł również zapach tytoniu z pewnością by to zapisał w protokole. Sąd nie znalazł żadnych podstaw, by kwestionować prawdziwość zeznań świadka w tej kwestii. Nie wskazał na nie również sam oskarżony.

W tych okolicznościach, uwzględniając fakt, że w postępowaniu sądowym oskarżony ustanowił obrońcę i odpowiadał tylko na jego pytania, nie przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz twierdzenie, że przed badaniem wypalił dwa papierosy nie może zostać ocenione inaczej, jak tylko, jako przyjęta na potrzeby niniejszego postępowania linia obrony, której celem jest podważenie prawidłowości badania z uwagi na zakłócenie dymem rzekomo wypalonych papierosów. Oskarżony, bowiem w postępowaniu przygotowawczym występując samodzielnie przyznał się w całości do zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia przedstawiające przebieg kontroli stanu jego trzeźwości w sposób zgodny z zeznaniami świadka M. S., natomiast w postępowaniu sądowym, po ustanowieniu obrońcy zajął zupełnie odmienne stanowisko tj. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i odmówił wyjaśnień, odpowiadając tylko na pytania obrońcy. Zmiana stanowiska procesowego oskarżonego w postępowaniu sądowym po ustanowieniu obrońcy zdaniem Sądu jest przejawem uświadomienia oskarżonemu grożącej mu surowej kary, wynikającej z uprzedniej karalności za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości.

Stan trzeźwości oskarżonego został ustalony za pomocą pomiaru urządzeniem A.(...) (k. nr 2 zbiór E), czyli działającym na podstawie pomiaru spektrofotometrycznego w podczerwieni. Pierwsze badanie świadek M. S. przeprowadził o godzinie 7:01 i wykazało 0,63 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a drugie o godzinie 7:06 z wynikiem 0,65 mg/l.

Zgodnie z art. 115 § 16 k.k. stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Przeprowadzony pomiar należy uznać za wiarygodny, gdyż został dokonany certyfikowanym urządzeniem, którego wzorcowanie według świadectwa wzorcowania wystawionego przez Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. Laboratorium (...) w W. (k. nr 3 zbiór E) posiadało ważność do dnia 28 października 2015r.

Pomiar powyższym urządzeniem oraz zasady i warunki dopuszczalności ma podstawę prawną w rozporządzeniu Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 6 maja 1983r., w sprawie warunków i sposobu dokonywania badań na zawartość alkoholu w organizmie (Dz U. z 1983r., nr 25, poz. 117) oraz zarządzeniu nr 496 Komendanta Głównego Policji z dnia 25 maja 2004r., w sprawie badań na zawartość w organizmie alkoholu lub środka działającego podobnie do alkoholu (Dz. Urz. KGP z dnia 15.06.2004r).

Powyzsze rozporządzenie określa, że badania te mogą obejmować analizę wydychanego powietrza, krwi lub moczu, przy czym w miarę możliwości badanie wydychanego powietrza powinno być przeprowadzone przed innymi badaniami na zawartość alkoholu w organizmie (§ 2, § 3 ust. 4).

Natomiast w myśl § 2 w/w zarządzenia w celu ustalenia zawartości alkoholu w organizmie przez pomiar zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu stosuje się następujące urządzenia elektroniczne:

- 1) działające na podstawie pomiaru spektrofotometrycznego w podczerwieni;

- 2) działające na zasadzie elektrodowego utleniania alkoholu;
- 3) wyposażone w detektor półprzewodnikowy – zwane „urządzeniami elektronicznymi”.

Do urządzeń z punktu 1 należą m.in.: A. (...), A., A. (...). Natomiast do urządzeń z punktu 2 należą m.in.: A. (...), A. (...), A. (...), A. S. (...). Natomiast A. (...)i A.to urządzenia z pkt. 3. (patrz: „Badanie stanu trzeźwości w służbie przy użyciu urządzeń kontrolno – pomiarowych.” G. Awsiukiewicz i T. Mikulski; Słupsk 2014, Wydane przez Szkoła Policji w Słupsku str.19)

W przedmiotowej sprawie badanie stanu trzeźwości oskarżonego przeprowadzono urządzeniem A(...), czyli działającym na podstawie pomiaru spektrofotometrycznego w podczerwieni. Jest on dowodowym analizatorem wydechu, spełniającym wymagania określone w przepisach metrologicznych o dowodowych analizatorach wydechu zgodnie z postanowieniem Głównego Urzędu Miar w W..

Sąd Najwyższy uznał, że zawartość alkoholu we krwi może być ustalona zarówno analizą chemiczną, jak i innymi sprawdzonymi metodami, w szczególności analizą stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem A. lub innym o podobnym działaniu, a precyzja analizy wydychanego powietrza, dokonywanej przy użyciu aparatów typu A. – A., jest bardzo wysoka i znacznie przewyższa precyzję pomiarów przeprowadzonych dotąd stosowanymi metodami oznaczeń alkoholu we krwi (wyrok SN z dnia 3.12.1992r., II KRN 204/92).

Zgodnie z instrukcją (...) Sp. z o.o. zamieszczoną na jej stronie internetowej producenta (...) w okresie przygotowania A. A 2.0/04 do pracy i pomiaru przeprowadzający badanie postępuje zgodnie z instrukcją za pomocą wyświetlacza i alfanumerycznej klawiatury. Jest to możliwe dzięki temu, że wszystkie funkcje kontrolne i pomiarowe sterowane są za pomocą mikroprocesora. Zapewnia to prostą obsługę i niezawodność działania. Wykluczone są błędy ze strony obsługi oraz oddziaływanie na wyniki pomiaru ze strony pacjenta. Wszelkie nieprawidłowości w pracy przyrządu, jak i nieodpowiednie parametry wydechu: czas, ilość powietrza, przerywany wydech, jak również alkohol zalegający w przełyku bezpośrednio po jego spożyciu są monitorowane.

Obsługa A(...) jest zautomatyzowana. Po podłączeniu zasilania następuje automatyczna kontrola układów elektronicznych. Po nagraniu się przyrządu wchodzi on w stan gotowości – na wyświetlaczu pojawia się napis (...). Wówczas w celu wykonania pomiaru należy nacisnąć przycisk (...). Po kilkunastu sekundach pojawi się napis (...) i należy równomiernie wydmuchiwać powietrze. Po wykonaniu pomiaru przyrząd wyświetla zawartość alkoholu oraz drukuje protokół zawierający nazwę i numer przyrządu, datę i czas pomiaru, stężenie alkoholu oraz rubryki do wpisania danych pacjenta, jego podpisu i podpisu osoby dokonującej pomiaru. Dopuszczalny błąd pomiarowy dla zakresu od 0,4 – 2,0 mg/l to +/- 5%. Czas przygotowania urządzenia do pracy to 15 minut.

Wszystkie te dane zawiera protokół wydrukowany w dniu 2 lipca 2015r., przedstawiający pomiar zawartości alkoholu oskarżonego W. K.. Drugi pomiar wykonano po upływie 5 minut od pierwszego. Ponieważ jak wskazano w instrukcji do A(...) wszelkie nieprawidłowości w pracy przyrządu są monitorowane, zatem również ewentualny dym tytoniowy zostałby wykazany, jako nieprawidłowość. Skoro w protokole z pomiaru nie odnotowano takich, ani żadnych innych nieprawidłowości, to znaczy, że nie wystąpiły, co potwierdza wiarygodność zeznań przeprowadzającego pomiar M. S., a wyjaśnienia oskarżonego w tej kwestii czyni niewiarygodnymi.

Zgodnie z § 3 ust. 1 zarządzenia nr 496 Komendanta Głównego Policji z dnia 25.05.2004r., w przypadku dokonania pierwszego pomiaru urządzeniem, o którym mowa w § 2 ust.1 pkt.1 (czyli działające na podstawie pomiaru spektrofotometrycznego w podczerwieni A(...)) i uzyskania wyniku ponad 0,00 mg/dm⁽³⁾, należy niezwłocznie dokonać drugiego pomiaru. Natomiast w przypadku dokonania pierwszego pomiaru urządzeniem, o którym mowa w § 2 ust.1 pkt.2 i uzyskania wyniku ponad 0,00 mg/dm⁽³⁾, należy dokonać drugiego pomiaru po upływie 15 minut.

Natomiast badania urządzeniami elektronicznymi, (czyli wyposażonymi w detektor półprzewodnikowy - § 2 ust.1 pkt.3) nie należy przeprowadzać przed upływem 15 minut od chwili zakończenia spożywania alkoholu lub palenia tytoniu przez badanego (§ 4).

W świetle powyższej regulacji wymóg niezwłocznego, czyli „od razu”, „momentalnie”, „natychmiast” dokonania drugiego pomiaru, gdy w pierwszym dokonanym A.(...) uzyskano wynik ponad 0,00 mg/dm³ ma na celu wyeliminowanie ewentualnej niesprawności urządzenia, na które może wskazywać duża rozpiętość wyników uzyskanych między dwoma niezwłocznie przeprowadzonymi badaniami.

Drugi pomiar wykazał zawartość alkoholu 0,65 mg/l, a więc potwierdził sprawność urządzenia oraz stan nietrzeźwości oskarżonego. W protokole z kontroli drogowej funkcjonariusz policji zapisał że oskarżony spożywał piwo w ilości 0,5 litra w dniu 2 lipca 2015r., o godzinie 6:30, a więc na pół godziny przed pierwszym badaniem. Zapis ten jest zgodny z oświadczeniem oskarżonego. Natomiast w protokole z przebiegu badania stanu trzeźwości z dnia 2 lipca 2015r., zapisano, że oskarżony nie żądał ponownego badania urządzeniem elektronicznym, nie żądał badania krwi, a w uwagach wpisano adnotację, że czuć było woń alkoholu z ust.

Skoro oskarżony spożywał alkohol na pół godziny przed pierwszym pomiarem oraz jak wyżej wykazano nie palił papierosów, nie było, więc podstaw do dokonania w myśl § 4 zarządzenia drugiego pomiaru dopiero po upływie 15 minut. Prawidłowo, więc drugi pomiar wykonano niezwłocznie po pierwszym (§ 3 ust. 1) tj. po upływie 5 minut. Oskarżony bezpośrednio po badaniu, ani w postępowaniu przygotowawczym nie kwestionował wyników obu pomiarów, nie żądał przeprowadzenia badania krwi.

Sąd uznał za pełnowartościowe dowody z dokumentów zgromadzone w toku postępowania i uznane za ujawnione bez odczytywania, albowiem zostały wystawione przez uprawnione do tego podmioty, a ich wiarygodność nie była kwestionowana przez strony oraz nie budzi wątpliwości Sądu.

Mając na uwadze powyższe okoliczności faktyczne i prawne oraz zgromadzone dowody, fakt popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu nie budzi wątpliwości.

W sposób jednoznaczny zostało, bowiem wykazane, że oskarżony w dniu 2 lipca 2015r., w miejscowości D., gm. L., pow. (...) prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki A. (...) o nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości.

Oskarżony działał w sposób umyślny. Zdawał sobie, bowiem sprawę, iż znajduje się w stanie nietrzeźwości oraz ma orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, którego okres jeszcze nie upłynął. Pomimo to zdecydował się na jazdę mając pełną świadomość pozostawiania w stanie nietrzeźwości, gdyż po wypiciu alkoholu odczekał zaledwie pół godziny. Nie pozostawał więc w pewnego rodzaju nieświadomości, co do rzeczywistego stężenia alkoholu w organizmie, z reguły na skutek przecenienia jego zdolności metabolicznych, co ma miejsce, gdy sprawcy tego rodzaju przestępstw prowadzą pojazd pod wpływem alkoholu, jednak po upływie znacznego czasu od zakończenia jego spożywania. W przedmiotowej sprawie oskarżony w pełni zdawał sobie sprawę zarówno z tego, że prowadzi pojazd w stanie nietrzeźwości (spożywał więc alkohol kilkadziesiąt minut przed prowadzeniem pojazdu mechanicznego, nadto spożywał go mając pełną świadomość że za chwilę będzie przemieszczał się samochodem osobowym do miejsca swojej pracy), zwłaszcza, że był już za to karany oraz, że czyni to mimo orzeczonego przez sąd zakazu, którego okres obowiązywania jeszcze nie upłynął, o czym sam poinformował policjanta przeprowadzającego badanie trzeźwości.

Z powyższego, zatem wynika, że oskarżony miał zamiar i chciał popełnić przypisane mu przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Nie miał zniesionej ani ograniczonej w stopniu znacznym zdolności do rozpoznania znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem, o której stanowi art. 31 § 1 k.k. Wina oskarżonego nie budzi, zatem najmniejszej wątpliwości.

Jednocześnie Sąd nie dopatrył się takich okoliczności dotyczących oskarżonego, które wyłączałyby możliwość przypisania winy. Oskarżony jest, bowiem osobą dojrzałą, poczytalną, nieleczony psychiatrycznie, neurologicznie, odwykowo, nie działał w ramach błędu, o którym mowa w art. 28 § 1 k.k., czy w art. 30 k.k., a także nie

wystąpiły okoliczności, które spowodowałyby, iż w tej konkretnej sytuacji od oskarżonego nie można byłoby wymagać zachowania zgodnego z prawem. Mając możliwość dochowania wierności normie prawnej nie uczynił tego, zapewne wykorzystując fakt iż od miejsca jego zamieszkania do miejsca pracy jest odległość tylko kilku kilometrów nadto trasa jaką się porusza stanowi drogę lokalną, stosunkowo rzadko patrolowana przez funkcjonariuszy policji.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd miał na uwadze ogólne dyrektywy jej wymiaru wyrażone w art. 53 k.k., w tym w szczególności szkodliwość czynu oraz stopień zawinienia sprawcy.

Uprzednia karalność oskarżonego za przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, wpływa na surowszą odpowiedzialność karną za przestępstwo w typie kwalifikowanym. Art. 178 a § 4 k.k. przewiduje w takim wypadku karę pozbawienia wolności w wymiarze od 3 miesięcy do 5 lat.

Jak już zaznaczono, oskarżony był dotychczas karany za prowadzenie pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Mławie z dnia 9 grudnia 2014r., sygn. akt II K 770/14 został on skazany na karę grzywny za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości tj. za przestępstwo z art. 178 a § 1 k.k. Sąd orzekł wówczas również zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres jednego roku, który upłynął 9 grudnia 2015r.

Niniejsza sprawa dowodzi, zatem bezskuteczności stosowanych dotychczas sankcji karnych o charakterze wolnościowym tj. kary grzywny. Świadczy o tym fakt, iż oskarżony dopuścił się przypisanego mu przestępstwa niecałe 7 miesięcy od wcześniejszego skazania za czyn z art. 178 a § 1 k.k. Trudno zatem uznać, iż wyciągnął jakiegokolwiek wnioski, które skutkowałyby powstaniem w jego świadomości powinności powstrzymania się od prowadzenia pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości. Wręcz przeciwnie, z okoliczności tych można wyciągnąć wniosek, że dotychczasowe kary zostały przez niego odebrane, jako wyraz pobłażliwości wymiaru sprawiedliwości wobec sprawców tego rodzaju przestępstw.

Sąd jednocześnie nie dopatrył się w zasadzie żadnych okoliczności łagodzących negatywny wydzźwięk czynu oskarżonego.

Wymierzając karę Sąd miał na względzie potrzebę realizacji celów w zakresie prewencji indywidualnej. Jedynym w zasadzie narzędziem, jakim dysponował Sąd, by zapewnić realizację tego celu, była surowość kary. W ocenie Sądu tylko kara odpowiednio surowa będzie w stanie wpoić wreszcie oskarżonemu nawyk powstrzymania się od prowadzenia pojazdów mechanicznych bez uprawnień i wbrew zakazom orzeczonym przez sąd, ale przede wszystkim od kierowania nimi pod wpływem alkoholu. Pozwoli ona jednocześnie skłonić go do refleksji nad swoim dotychczasowym postępowaniem i stwarzanym do tej pory zagrożeniem w ruchu drogowym.

Zważywszy, że ustawodawca przewidział za przestępstwo przypisane oskarżonemu zagrożenie karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat, za adekwatną i sprawiedliwą Sąd uznał karę 5 miesięcy pozbawienia wolności. Na tle dotychczasowej karalności oskarżonego będzie to pierwsza kara pozbawienia wolności rzeczywiście, a nie tylko symbolicznie dla niego dotkliwa, sąd bowiem kształtował wymiar kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

Z uwagi na uprzednią karalność oskarżonego za przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji nie można przyjąć pozytywnej prognozy kryminologicznej, która uzasadniałaby warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Choć wydaje się iż, za czyn zarzucany a następnie przypisany oskarżonemu dobrodziejstwo tej instytucji i tak wydaje się mocno iluzoryczne. Zgodnie bowiem z art. 69 § 4 k.k. możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, oprócz konieczności spełnienia przesłanek, o których mowa w § 1 i 2 tego przepisu, ograniczona została jedynie do szczególnie uzasadnionych wypadków.

Sąd nie dopatrył się jakichkolwiek szczególnych względów uzasadniających zastosowanie tej instytucji. Oskarżony jest, bowiem osobą stosunkowo młodą i zdrową, a fakt posiadania syna i konieczność jego utrzymania nie mógł w tym wypadku determinować potrzeby odstąpienia od stosowania kary izolacyjnej. Decydując się po raz kolejny na prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości winien on doskonale zdawać sobie sprawę z groźących konsekwencji.

Również strony, zwłaszcza sam oskarżony i jego obrońca na żadną szczególną okoliczność nie wykazywali, ani jej nie wykazali przed sądem.

Wymierzając karę Sąd miał na względzie również zapewnienie prewencyjnego oddziaływania na społeczeństwo poprzez kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. Przepięstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji popełniane przez nietrzeźwych uczestników ruchu są w obecnej rzeczywistości bardzo częstym zjawiskiem. Pożądanym w ich przypadku jest więc tego rodzaju reakcja karna, która odpowiednio zaakcentuje się w świadomości społeczeństwa poprzez eliminowanie przekonania o pobłażliwości wymiaru sprawiedliwości wobec sprawców tego rodzaju przestępstw.

Zdaniem Sądu orzeczenie kary pozbawienia wolności w wymiarze pięciu miesięcy jest adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu oraz stanowi odpowiedni czas na przeprowadzenie procesu jego resocjalizacji.

Na podstawie art. 42 § 3 k.k. Sąd w punkcie II wyroku orzekł wobec oskarżonego dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. W myśl tego przepisu Sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio w razie popełnienia przestępstwa określonego w art. 178a § 4 k.k. Orzeczenie tego zakazu jest, więc obowiązkiem Sądu, zawsze w przypadku skazania za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. Podobnie jak w przypadku kary pozbawienia wolności również w zakresie środka karnego nie zaszyły żadne szczególne okoliczności pozwalające sądowi przyjąć, iż w analizowanym stanie faktycznym, mamy przypadek wyjątkowy uzasadniony szczególnymi okolicznościami, który pozwolił by sądowi zaniechać orzekania tego środka dożywotnio. Również oskarżony i obrońca na żadne tego typu okoliczności nie wskazywali, ani skutecznie przed sądem ich nie wykazali.

Środek ten przewidziany jest wobec sprawców lekceważących zasady ostrożności i bezpieczeństwa innych uczestników ruchu, przez co stwarzających zagrożenie w komunikacji. Pełni rolę prewencyjną i ma za zadanie ochronę bezpieczeństwa w komunikacji. Środkiem do osiągnięcia tego celu jest w tym wypadku wyeliminowanie z grona uczestników ruchu osób, które swoim dotychczasowym zachowaniem – w niniejszej sprawie popełnieniem przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji w stanie nietrzeźwości – dały podstawy, aby sądzić, że nie dają wystarczającej rękojmi bezpiecznego uczestnictwa w ruchu.

W razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178 a § 4 k.k. sąd ma obowiązek orzec świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt. 7 k.k. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości, co najmniej 10.000 złotych. Dlatego też sąd w punkcie III wyroku na podstawie art. orzekł świadczenie pieniężne w najniższej możliwej wysokości, mogąc je orzec w wysokości nawet 60.000 złotych.

Z uwagi na niski miesięczny dochód oskarżonego Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r., o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49 z 1983 poz. 223 z późn. zm.) zwolnił oskarżonego z kosztów sądowych w sprawie obciążając nimi na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. Skarb Państwa.